

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **PneuMAX s.r.o. „v likvidaci“** se sídlem Olomouc, Šemberova 9, v řízení zastoupeného Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem Ostrava, 28. října 219, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě** se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010 č.j. 7762/10-1500-807169, ve věci daňové exekuce,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá..

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci (dále jen „správce daně“) ze dne 19.7.2010

č.j. 180971/10/379941804776, kterým správce daně k zajištění daňového nedoplatku zřídil zástavní právo k nemovitosti.

Namítá, že:

- 1) žalovaný se nezabýval otázkou, zda je prvostupňové rozhodnutí správce daně v souladu se Směrnicí Rady (ES) č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Směrnice“), která je ve vztahu ke státním orgánům přímo aplikovatelná;
- 2) platební výměry tvořící exekuční titul se opíraly o rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.4.2005 č.j. 21 Cm 102/2004-40 a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11.5.2006 č.j. 2 Cmo 333/2005-77; ta však byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30.4.2009 č.j. 23 Cdo 1247/2009-116, po němž následovalo nové rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13.9.2011 sp. zn. 7 Cmo 73/2011. Jakkoli bylo proti poslednímu uvedenému rozhodnutí podáno dovolání (o němž dosud nebylo rozhodnuto), z jeho obsahu jednoznačně plyne, že skutečnosti, z nichž dříve správce daně dovozoval existenci zdanitelného plnění, nenastaly. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s dobrými mravy, se základními ústavními principy o výběru daní (zde žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05 a I. ÚS 621/02) a se Směrnicí. Doplnuje, že k žalovanému podal žádost o obnovu řízení, tak však byla zamítnuta Generálním finančním ředitelstvím, proti jehož rozhodnutí žalobce nyní brojí žalobou vedenou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 Af 25/2012. Žalobce žádal i o prominutí daně z tohoto důvodu, jeho žádost však byla zamítnuta Ministerstvem financí, proti jehož rozhodnutí žalobce nyní brojí žalobou vedenou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 Af 46/2012. Z důvodu těchto nově probíhajících řízení před správním soudem žalobce žádá, aby řízení v nyní posuzované věci bylo přerušeno.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že žádná právní norma, ať již vnitrostátní či komunitární, nedává daňovým orgánům pravomoc ignorovat existenci pravomocných a vykonatelných rozhodnutí. Případná nezákonnost takových rozhodnutí musí být konstatována jen právem aprobovaným způsobem. Takový nástroj představují v právu České republiky mimořádné opravné prostředky, které musí daňový subjekt uplatnit, aby došlo ke zrušení případného nezákonného rozhodnutí a k eliminaci jeho účinků. Žádným takovým způsobem nebyla nezákonnost exekučních titulů (podkladových platebních výměrů) konstatována. Výsledek občanskoprávního soudního sporu nemůže ovlivnit existenci platebních výměrů sám o sobě, může však představovat důvod pro využití mimořádných opravných (po účinnosti daňového řádu též dozorčích) prostředků. Zajišťovací řízení není součástí řízení vyměřovacího a v jeho rámci již daňové orgány nemohou přezkoumávat otázky vyměření daně. Zdůrazňuje přitom presumpci správnosti daňových rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k nemovitosti k zajištění daňového nedoplatku. Žalobce v odvolání

uplatňoval argumentaci obdobnou žalobním bodům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že směrnice orgánů Evropských společenství nemohou být přímo aplikovatelné; směrnice jen ukládají členským státům, aby svou vnitrostátní legislativu přizpůsobily legislativě vytvářené orgány Evropských společenství. Zdůraznil dále, že zajišťovací řízení není součástí řízení vyměřovacího, přičemž správce daně při vymáhání daňových nedoplatků již nemůže zkoumat věcnou správnost rozhodnutí, jimiž došlo k vyměření daňové povinnosti. K tomu slouží výhradně opravné prostředky proti rozhodnutí o vyměření daně, případně přezkoumání rozhodnutí o vyměření daně ve správním soudnictví. Výsledky občanskoprávního řízení mohou být důvodem kužití mimořádných opravných prostředků; dokud však v řízení o mimořádném opravném prostředku nedojde ke zrušení rozhodnutí o vyměření daně, pak takové rozhodnutí existuje a jimi vyměřený daňový nedoplatek nepřestává existovat.

Krajský soud musí nejprve korigovat úvahu žalovaného o nemožnosti přímého účinku Směrnice, resp. směrnic vydávaných orgány Evropských společenství obecně. Touto otázkou se již opakovaně zabýval Soudní dvůr evropských společenství a uzavřel, že ve vztahu k orgánům státu, který je k implementaci směrnice povinen, se lze dovolávat přímého účinku směrnice; jednotlivci nemůže být na újmu, pokud stát svou povinnost k implementaci směrnice porušil (srov. např. rozsudky ve věci 41/74 Van Duyn, ve věci 9/70 Grud, ve věci C-433/93 Komise proti Německu, ve věci 152/84 Marshall, ve věci 43/75 Sabena aj.).

Proto se krajský soud zabýval důvodností žalobního bodu 1). Krajský soud musí v této souvislosti konstatovat, že tento žalobní bod je ponechán žalobcem v rovině značné obecnosti a neprecizuje ani, se kterým konkrétním ustanovením Směrnice by mělo být napadené rozhodnutí v rozporu.

Krajský soud k této otázce ve shodě s žalovaným konstatuje, že žádné z ustanovení žalobcem odkazované Směrnice nepřikazuje daňovým orgánům přezkoumávat zákonnost a správnost rozhodnutí o vyměření daně v řízení vymáhacím. Úvaha žalovaného o tom, že takový postup není možný, proto i z pohledu souladu napadeného rozhodnutí se Směrnicí ob stojí. Žalobní bod 1) proto krajský soud shledal nedůvodným.

Pokud se týká žalobního bodu 2), krajský soud konstatuje, že absolutní většina námitek žalobce směřuje nikoli proti napadenému rozhodnutí, ale proti podkladovým platebním výměřům.

Jakkoli je ust. § 72 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), v pořadí předřazeno ust. § 73 ZSDP o vymáhání daňových nedoplatků, i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 27.10.2009 č.j. 2 Afs 186/2006-54, Sb. NSS č. 1982/2010, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu. K tomu je třeba poznamenat, že i v rámci civilní exekuce, jejíž předpisy se při daňové exekuci použijí přiměřeně (§ 73 odst. 7 ZSDP), se zřízení soudcovského zástavního práva systematicky řadí k způsobům provedení výkonu rozhodnutí. Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva není součástí řízení vyměřovacího, naopak jedná

se svou povahou již o řízení vymáhací, a proto je třeba při posuzování podmínek pro zřízení správcovského zástavního práva postupovat totožně jako při posuzování podmínek pro vydání exekučního příkazu.

K takovým námitkám zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 24.11.2004 č.j. 1 Afs 47/2004-75, kdy uzavřel, že je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existence titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že žalobce tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly v řízení vyměřovacím.

Ve shodě s takto ustálenou judikaturou, se kterou se zdejší soud plně ztotožňuje, se krajský soud těmito námitkami dále nezabýval.

Namítá-li žalobce, že pro uvedené skutečnosti je napadené rozhodnutí v rozporu s dobrými mravy a se základními ústavními principy o výběru daní, krajský soud zdůrazňuje základní principy, na kterých je založen právní stát, tzn. princip presumpce správnosti rozhodnutí a princip právní jistoty. Obecně přijímaná pravidla výběru daní ve společnosti (dobré mravy) ani žádné ústavněprávní ustanovení nedovolují ve vymáhacím řízení přezkoumávat správnost a zákonnost rozhodnutí vydaného dříve v samostatném vyměřovacím řízení. K uvedeným otázkám se podrobně vyjádřil již i Nejvyšší soud při rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí podle zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), a to v rozhodnutí ze dne 15.10.2009 sp. zn. 20 Cdo 2821/2009, www.nsoud.cz. Uzavřel, že při věcném posuzování návrhu na výkon rozhodnutí se zkoumá pouze to, zda podkladový titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni, zda k vydobytí peněžitě pohledávky nepostačuje výkon rozhodnutí nařízený nebo navržený jiným způsobem a zda právo není prekludováno. Je-li případně namítán rozpor s dobrými mravy, touto otázkou se zabýval Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 28.11.2002 sp. zn. 20 Cdo 535/2002, v němž dospěl k závěru, že chrání-li právní předpisy dobré mravy při výkonu práv a povinností, mají tím na mysli vztahy, jejichž předmět je upravován předpisy práva hmotného; nařízení výkonu rozhodnutí je však úkonem procesněprávním, jeho posuzování z hlediska rozporu či souladu s dobrými mravy jakožto morálními pravidly, je tudíž nepřipadné, resp. není vůbec namístě, jelikož jde o pouhé využití možnosti vyplývající pro oprávněného z procesněprávního předpisu. I s tímto ustáleným judikatorním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje.

K otázce namítaného rozporu se Směrnicí se krajský soud vyjádřil již při vypořádání žalobního bodu 1).

Krajský soud shrnuje, že při vydání rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva zkoumá správce daně pouze to, zda podkladový titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální, zda je povinný věcně legitimován, zda k vydobytí peněžitě pohledávky

nepostačuje exekuce nařízená jiným způsobem a zda právo není prekludováno. Otázky zákonnosti vyměření daně jsou pro toto rozhodování zcela bez významu. Nařízení exekuce vykonatelného platebního výměru není výkonem práva, u kterého by bylo možno zohlednit otázku rozporu s dobrými mravy. Nařízení exekuce vykonatelného platebního výměru není – bez ohledu na zákonnost vymáhaného platebního výměru – v rozporu ani s ústavněprávními principy ani se Směrnicí. Žalobní bod 2) je proto nedůvodný.

Pro úplnost soud dodává, že žalobcem odkazované nálezy Ústavního soudu byly vydány ve vztahu k řízení vyměřovacímu, jejich závěry proto nemají žádný dopad na shora uvedené závěry krajského soudu týkající se řízení vymáhacího.

Z uvedených důvodů krajský soud zamítl též návrh na přerušení řízení do pravomocného skončení věcí vedených Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 Af 25/2012 a sp. zn. 5 Af 46/2012. Jejich vedení totiž narušuje skutkový stav, který tu byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí (22.12.2010) a kterým je soud vázán (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); vedení těchto řízení nemůže ovlivnit závěry krajského soudu o tom, zda žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí rozhodl v souladu se zákonem či nikoli. Krajský soud však pokládá za podstatné zdůraznit, že bude-li žalobce v některém z těchto řízení a v dalším navazujícím daňovém řízení úspěšný, zanikne exekuční titul, který byl podkladem vymáhacího řízení, z něhož vzešlo nyní přezkoumávané rozhodnutí, a bude proto dán důvod pro zrušení zástavního práva [§ 170 odst. 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř.].

S ohledem na to, že všechny v žalobě uplatněné žalobní body byly shledány nedůvodnými, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. za situace, kdy plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. listopadu 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu